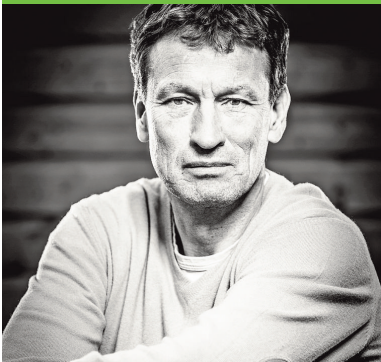

Hollandse School 2.0

Zaterdag niks in de krant hebben over Nederland-Spanje, dat vreet aan een mens. Ik was na Boulahrouz 2006 en Van Bommel 2010 nochtans van mijn Oranje geloof gevallen, maar alles komt terug. Vreemd, maar afgelopen vrijdag deed het mij nog niks, toen ik op een bij het hotel gehuurde damesfiets – gelukkig zijn Hollandse vrouwen zo lang dat hun fietsen mij passen – door Maastricht cruiste en heren der een versierde straat trof.

Tegen kwart voor negen was ik terug. Even naar de zaal gaan kijken waar het obligate groot scherm stond en de al even obligate in oranje uitgedoste hotelgangers, maar dan toch maar voor de tv op de kamer gekozen. Ik vind het maar hoogstzelden plezant om met veel andere mensen samen dingen te doen en voetbal kijken hoort daar niet bij.

En toen gebeurde iets vreemds. Ik heb nooit gejuicht, althans dat herinner ik mij niet, maar na de 1-1 heb ik de rest van de wedstrijd op de rand van mijn bed met open mond gevolgd. Bon, dat was vrijdag en ook een beetje zaterdag toen ik een hele mooie tocht fietste door Zuid-Limburg en in al die dorpen met hun rare namen bij elke Oranje uiting een glimlach niet kon onderdrukken.

Gisteren had ik al een totaál ander gevoel. Ik blijf worstelen met het eeuwige dilemma van wie een voetbalwedstrijd bekijkt: won Oranje omdat zij zo goed, of omdat de anderen zo slecht waren? De 0-1 voor Spanje had niet mogen vallen, want het was geen penalty maar een fopduik, dus Diego Costa had een kaart moeten krijgen. De 1-1 van Robin van Persie was geniaal en tegelijk puur geluk, maar dat was het schot van Marco van Basten in de finale van het EK 1988 ook. Wie het niet probeert, heeft geen geluk. Dat Silva vervolgens niet scoorde, was redelijk onbegrijpelijk. En zo stond het 1-1 aan de rust, terwijl het 0-2 had kunnen staan.

Wat daarna gebeurde, kan echt alleen in voetbal. 2-1 na een geniale pass en een geniale flits. 3-1 na een overtreding, maar bij die fase zag je dat die Spanjaarden niet met de juiste attitude op het veld stonden. Of ze dachten: pas op voor die Hollanders want die wilden ons vier jaar geleden al vierendelen en nu moeten we nog een heel toernooi. Of ze dachten: we staan nu op 0-1, laten we dat varkentje professioneel wassen. Van die walrus op de bank ging bij achterstand ook weinig uit. Het was wat van allebei: Oranje was goed, werd beter, Spanje was slecht, werd slechter. Bijgevolg,

Ik blijf worstelen met het eeuwige dilemma van wie een voetbalwedstrijd bekijkt: won Oranje omdat zij zo goed, of omdat de anderen zo slecht waren?

vrienden van het Oranje geloof, zou ik u toch willen waarschuwen voor te veel optimisme. Te beginnen met overmorgen Australië, altijd lastig. Ten slotte wil ik u alsnog bedanken. Toen ik in 1993 in uw land mocht komen werken heb ik mij dag na dag, week na week, toernooi na toernooi verbaasd over zoveel ambitie, zoveel sportief positivisme. Bij Van Persie's onmogelijke kopbal, dacht ik meteen: dat is zo Nederlands, om dat toch maar even te proberen, om te kijken waar dat schip zal stranden. Al raakt Oranje niet voorbij de eerste ronde, zelfs dan heeft het zijn toegevoegde waarde aan dit toernooi bewezen. De Hollandse School 2.0 is geboren en een mooiere goal wordt niet meer gescoord.